

Peter Nielsen

Tre digte

Krav som den rene lykke stiller

Var der virkelig så meget vind her?
Det virker som resultatet af en aktivitet
der har fundet en anden måde at materialisere sig på.
Jeg ved det ikke, jeg venter måske på at fjorden skal finde på
noget uventet. Ikke noget med muslinger der pludselig tårner sig op
i blåsorte bjerge. Selv om den smalle bræmme der adskiller
den, fjorden, fra havet, også bærer mine fødder. Alting virker så fast.
Havde jeg blot et notat et sted, der kunne stabilisere
min følelse af at årstiderne ikke er som meditationer,
at øjeblikkene ikke er runde og glatte som æg,
og at der ikke kun er tomme slidspor hvor livet har været.

Stormens måger
annoncerer nye vindstille mønstre.

Nej, ideer går hånd i hånd
med huse og træer og ting.
De forsøger hverken at bringe bud
eller at sætte alt ind på at forfægte nogen lidenskabelig ensidighed.
En dag vil jeg simpelthen gøre det, gå en tur i en by som om jeg hørte til.

I aften vil jeg gå i teatret. Jeg har måske en fartplan der kan udelukke
nogle hundrede fejllopfattede færgeafgangstider. I lommen ligger en lille
forstyrrende seddel med navne på hvilke floraarter man stadig kan for-
vente
at se et glimt af. I hovedet – alle dages gode geografi. Og forskellen
på regn som øjnene ser falde og regn der allerede triller
ned over skulderen.

Krusninger

Disse breddegraders længsel efter arter.
I dag skinner rågerne i solen, deres flugt trækker
lysmørket med sig. Og vist hører man nogle
harmonier i det fjerne, helt ude fra de spidse broderier
af møllevinger i horisonten. Jeg har nu, i en ufattelig tom gade,
læst dit brev med din meget personlige undersøgelse af selvets
strukturer. Men jeg tror nu nok, hvis jeg må være oprigtig, at du
forveksler mig med en anden. Man er jo som i en kabines
halvmørke, helt nøgen og indfoldet i tegn der suges
tilbage, ud af verden, de første mange år efter
barndommen. Og verden er så bleg i sin inddeling.
Måske er det derfor, ting kan lade sig gøre på den mest
muntre måde.

Nej, det hjælper ikke at give flokdyr individuelle navne;
man kan alligevel ikke skelne dem fra hinanden på adfærden.

Du bruger ikke åen som en sti, sådan som jeg troede.
Der er tale om ensfarvet nervøsitet.
Fodsporene står end ikke et øjeblik i dyndet, blandt dråbernes
uendelighedsrække, før gendannelsens mirakel æder den op.
Der er de blideste betingelser for at tænke, når tankerne
har opgivet at måle sig med det udtømmelige.
De lytter til det uventede, et elliptisk centrum, beliggende
i det usagte. Et "sommer var det, midt paa Dagen, i et Hjørne
af Hegnet", et tæppe der flyver væk under himlen.

Fik du nogen sinde bestemt de to blåfuglearter
der lignede den dags himmel så meget?

Men livsvinklerne forskyder sig, så det man anså
for at være en ledestjerne pludselig hindrer stjerner
i at skinne. Og stierne kamuflerer sig som krat.
Mange ting cirkulerer som portrætter, formerer sig i
god forståelse med det almene, de strækker sig som åen
efter en kaotisk havbund. De viser hvordan den ene tanke
hverken er en udviskning af eller en forudsætning
for den anden. Den anden. Men det liv du selv sidder
og læser i slider også de stier læsningen hindrer dig i
at følge: også det et puslespil af ufuldendte
cirkulerende øjeblikke.

Lille fortolkningstese

Dyrene hjælper hinanden. Det ses ikke altid,
men går man ud når der ligger nyfalden sne, vil man
ofte kunne følge et spor. Man ser for eksempel et spinkelt
spor efter en mus der er kommet løbende. Længere fremme
ser man måske et større spor krydse musens rute.
Tit vil man nu opleve at det store dyr
har hjulpet det lille dyr videre på dets vej
i den besværlige sne, eftersom det kun er det store spor
der fortsætter. Sådan hjælper dyrene hinanden.

